

fattende), konferencens deltagerkreds, dagsorden, procedureregler, finansiering m. v.

USA, Formosa-Kina, Tyrkiet og Philipinerne udtalte sig med størst reservation om konferencen, der let kunne blive et forum for propaganda. USA var ikke imod at forhandle med Folkerepublikken Kina, såfremt det kunne tjene et fornuftigt formål, men dette mente man ikke var tilfældet på indeværende tidspunkt. For USA var det afgørende, at konferencen ikke kom til at lægge hindringer i vejen for de igangværende nedrustningsbestrebelse. Nederlandene foreslog, at det blev overdraget de 8 uforpligtede medlemmer af Genève-udvalget at føre de indledende konsultationer, og at den forberedende komité ikke fik flere end 25 medlemmer.

De uforpligtede lande understregede, at det ikke var stormagternes prerogativ at finde en løsning på nedrustningsspørgsmålet, der ikke blot var af teknisk, men også i høj grad politisk karakter. Peru foreslog, at videnskaben blev inddraget i det forberedende arbejde.

Østlandene begrundede verdenskonferencens nødvendighed ved at henvise til den øgede spænding (krigen i Vietnam blev nævnt, men nærmest i forbigående) og FN's manglende universalitet, samt manglende fremskridt i nedrustningssagen siden Moskva-aftalen 1963, hvorved 18-magtsudvalget i Genève havde vist sig ikke at være sin opgave voksen. Man afviste alle forhånds-betingelser for konferencens afholdelse og så i vestens fastholdelse ved tidligere vedtagne principper for nedrustningsforhandlingerne tegn på, at man på det hold ikke ønskede nogen konference. For ikke at vanskeliggøre Peking-Kinas deltagelse burde konferencen ikke finde sted under FN's auspicer. Endelig mente man, at konferencen burde kunne afholdes allerede i 1966.

Der blev ikke tilvejebragt nogen afklaring af spørgsmålet om deltagerkredsen. Alle lande af militær betydning — hvad enten det skyldtes atomvåben eller konventionelle styrker — måtte med. Forbundsrepublikken Tyskland blev nævnt af Belgien og Nigeria, Østtyskland af Polen. New Zealand fremhævede, at både Peking-Kina og Formosa måtte indbydes.

Som følge af de mange uafklarede spørgsmål udarbejdede Jugoslavien og UÅR et

resolutionsforslag, der bevidst lader en række problemer ligge. Ifølge forslaget, der fik ikke mindre end 43 medforslagsstillere fra den uforpligtede verden,

1. tilslutter Generalforsamlingen sig det forslag, der på den anden konference af de uforpligtede lande i Kairo i 1964 blev vedtaget om sammenkaldelsen af en verdensnedrustningskonference, til hvilken alle lande skulle indbydes;
2. anmoder indtrængende om, at de nødvendige konsultationer må finde sted med alle lande med henblik på nedsættelsen af en repræsentativ forberedende komité, som skal tage passende skridt til sammenkaldelse af en verdensnedrustningskonference ikke senere end 1967;
3. anmoder indtrængende om, at alle lande må blive holdt passende underrettet om resultaterne af den forberedende komités virksomhed.

Resolutionens væsentligste formål er at vinde principiel tilslutning til tanken om konferencens afholdelse. I præamblen knyttes forbindelsen mellem verdenskonferencen og FN i vage vendinger for ikke at vanskeliggøre Peking-Kinas deltagelse, idet der henvises til FN's vedvarende interesse i og ansvar for løsningen af nedrustningsproblemet. Der gøres ligeledes i den præambulare del af resolutionen opmærksom på nødvendigheden af, at der gøres en yderligere indsats for at opnå enighed om almindelig og fuldstændig nedrustning under effektiv kontrol, ligesom forbindelsen til de hidtidige i FN's regie stedfunde nedrustningsbestrebelse etableres ved en henvisning til det ønskelige i, at alle lande øjeblikkeligt tager nedrustningsskridt; der sigtes herved utvivlsomt til universel opslutning omkring og fuldstændiggørelse af Moskva-aftalen om atomprøvestop samt andre begrænsede foranstaltninger, hvorom enighed er inden for rækkevidde. Endelig henvises der til den af FN's nedrustningskommission i juni 1965 vedtagne resolution om verdensnedrustningskonferencen.

Resolutionen blev i *1. udvalg* vedtaget med 91 stemmer for og ingen imod, idet Frankrig afholdt sig fra at stemme, og Kina erklærede ikke at ville deltage i afstemningen.

At såvel USA som de øvrige lande, der